

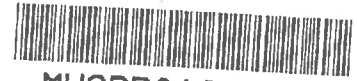
Vytraveno

dne 23.3.16 78.

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 23.3.2016
podpis:

MVCRP010MWOQ

V Praze dne 21. března 2016
Č. j.: MV-185067-4/VS-2015

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0569r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán dle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podali manželé / č, nar. Trocko, nar. dceru všichni státní občané Ukrajiny, trvale byt. (dále jen „žadatelé“), právně zastoupení advokátem advokátní kancelář se sídlem proti rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 30. 10. 2015, č. j.: VS-3652/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jejich společné žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatelé požádali dne 18. 12. 2013 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 5 o udělení státního občanství České republiky. Žadatel do dotazníku k žádosti uvedl, že se na území České republiky zdržuje od roku 1998, žadatelka uvedla rok 2004, u nezletilé dcery je uvedeno datum narození v roce 2001. Žadatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 26. 6. 2006, žadatelka od 24. 11. 2008 a nezletilá dcera od 20. 9. 2007. Do životopisu žadatel uvedl, že od roku 2011 začal podnikat jako právnická osoba v obchodní společnosti s r.o., se sídlem na adrese trvalého pobytu žadatelů v Praze 5, s předmětem činnosti: pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, v níž žadatel dle výpisu z obchodního rejstříku ze dne 12. 2. 2015 působí v postavení jednoho z jednatelů. S touto společností také uzavřel pracovní smlouvu od 1. 3. 2015 jako administrativní pracovník, založenou ve spise pod č. 56. Dle žadatelova písemného vyjádření ze

dne 11. 2. 2015, vychází jeho příjem převážně z poradenské činnosti v oblasti zaměstnání cizinců pro společnost [redacted] s.r.o. (dvanáct dohod o provedení práce je založeno ve spise pod č. 35). Podle dotazníku k žádosti byla žadatelka v době jejího podání v domácnosti, finančně závislá na manželovi, dle svého vyjádření chce absolvovat kurz účetnictví a pomáhat manželovi v uvedené obchodní společnosti [redacted] s.r.o. Pod č. 57 je ve spise založena pracovní smlouva mezi žadatelkou a touto společností (shodně uzavřená jako u žadatele od 1. 3. 2015 v postavení administrativního pracovníka). Nezletilá dcera navštěvuje základní školu v Praze 5. K žádosti žadatelé předložili potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o neexistenci daňových nedoplatků vůči orgánům Finanční správy České republiky ke dni 16. 1. 2014 za sebe a ke dni 20. 1. 2014 za obchodní společnost [redacted] s.r.o. Potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení z ledna roku 2014 uvádí, že u žadatele nejsou evidovány splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále a žadatelka neprochází evidencí plátců pojistného, a z tohoto důvodu u ní nejsou evidovány žádné závazky na toto pojistné a uvedený příspěvek.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 26. 11. 2014 řízení o žádosti přerušilo do 10. 1. 2015, a současně vyzvalo žadatele ve stanovené lhůtě k předložení v usnesení specifikovaných dokladů. Žadatelé byli rovněž informováni podle ustanovení § 47 správního řádu o zahájení správního řízení o jejich žádosti, do které zahrnuli nezletilou dceru, a o svém právu podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu nahlížet do spisu, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Rovněž byli upozorněni o následcích nedodání požadovaných dokladů bez předchozí žádosti o prodloužení stanovené lhůty k jejich doručení. Na základě předložených jen částečných dokladů v prodloužené lhůtě, Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 8. 6. 2015 správní řízení znovu přerušilo do 31. 7. 2015 a žadatele vyzvalo, aby doložili písemné vyjádření k důvodům vzniku nemalých dlužných částek na veřejném zdravotním pojištění, (žadatelka u všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky - dále „VZP“, žadatel u Oborové zdravotní pojišťovny zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví - dále „OZP“), spolu s doklady prokazujícími další zdroje příjmu žadatelů, (dle přiznání žadatele k dani z příjmu fyzických osob za rok 2013 základ daně činil 39 200 Kč, dle přiznání obchodní společnosti Ika Universal Group s.r.o. k dani z příjmu právnických osob činil základ daně 23 955 za rok 2013, žadatelka je bez příjmu v domácnosti, což neodpovídá v dotazníku k žádosti žadatelem deklarovanému měsíčnímu příjmu 28 000 Kč, a rovněž aktuální potvrzení zdravotních pojišťoven o bezdlužnosti. Po dohodě s právním zástupcem žadatelů byla požadovaná doplnění předložena Ministerstvu vnitra ve dnech 4. 8. a 17. 8. 2015. Ministerstvo vnitra dopisem ze dne 14. 9. 2015 znovu informovalo žadatele o možnosti seznámit se s obsahem jejich státoobčanského spisu a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to ve lhůtě do 7. 10. 2015, čehož žadatelé nevyužili.

Ke své žádosti o prominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. v oblasti veřejného zdravotního pojištění a výši příjmu v období vzniku dlužných částek žadatelé odkázali na čestné prohlášení ze dne 23. 6. 2015, založené ve spise pod č. 51, v němž uvádějí, že v období let 2006 až 2013 byly jejich příjmy natolik nízké, že rodinný rozpočet postačoval toliko na úhradu základních životních potřeb rodiny, tzn. výdaje na jídlo a bydlení. V některých měsících se pak neobešli bez půjček od příbuzných žijících na Ukrajině a od známých, a proto nemohli včas hradit zálohy na zdravotní pojištění. Dále prohlásili, že jejich ekonomická situace se stabilizovala v polovině roku 2013, o čemž svědčí na předchozí výzvu Ministerstva vnitra předložené dohody o provedení práce od roku 2013 (dvanáct dohod o provedení práce žadatelkou v obchodní společnosti

s.r.o. se sídlem v Praze 4, v poradenské činnosti v oblasti zaměstnávání cizinců a dvanáct dohod o provedení práce žadatele se stejným zaměřením v obchodní společnosti s.r.o. pod č. 27), v důsledku čehož začali okamžitě splácet dlužné částky. V průvodním dopise právního zástupce žadatelů, doručeném Ministerstvu vnitra dne 29. 6. 2015, je pak uvedeno, že dle „současného zákona o státním občanství postačuje pro prominutí takové podmínky, pokud žadatelé v minulosti odstranili způsobený škodlivý následek a učinili účinná opatření“.

II.

Po celkovém zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí Ministerstvo vnitra konstatovalo následující:

Žadatelé a nezletilá dcera splňují podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., tj. mají ke dni podání žádosti na území České republiky povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržují.

Podmínka pozbytí dosavadního státního občanství Ukrajiny podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. se na základě přechodného ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), (dále jen „zákon č. 186/2013 Sb.“), od 1. 1. 2014 neprokazuje.

Dospělí žadatelé splňují i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb., vyžadující jejich beztrestnost. Na nezletilou dceru se tato podmínka, s ohledem na její věk, nevztahuje.

Pohovorem před Úřadem městské části Praha 5 prokázali dospělí žadatelé požadovanou znalost českého jazyka v souladu s vyhláškou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky.

Nezletilá dcera, zahrnutá do žádosti, znalost českého jazyka, rovněž vzhledem ke svému věku, neprokazuje.

U nezletilé dcery se považuje podmínka stanovená v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. za splněnou, ale dospělí žadatelé tuto podmínku nesplňují. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že oba žadatelé neplnili povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, neboť jako samoplátcí pojistného, vedení v kategorii - osoba samostatně výdělečně činná - OSVČ a osoba bez zdanitelných příjmů - OBZP (žadatel) a osoba bez zdanitelných příjmů - OBZP (žadatelka), neplnili povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů v oblasti veřejného zdravotního pojištění, (zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 592/1992 Sb., o pojištění na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů), neboť u obou žadatelů docházelo opakovaně k opožděným platbám a dlouhodobému nehrazení záloh pojistného, a tím ke vzniku nedoplatků a penále v letech 2009 až 2013 u žadatelky a v letech 2006 až 2013 u žadatele, přičemž k vyrovnání dlužných částek došlo až těsně před podáním žádosti, v případě uhrazeného penále až po jejím podání.

Odbor cizinecké policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve svém stanovisku ze dne 10. 3. 2014 uvedl, že u žadatelky a nezletilé dcery nebylo zjištěno porušení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, žadatel se však porušením povinnosti ubytovatele podle § 100 písm. c) a f) tohoto zákona dopustil přestupku podle ustanovení § 156 odst. 2, který nabyl právní moci dne 24. 7. 2013. Podle potvrzení Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 2. 3. 2015 žadatel pokutu ve výši 19 000 Kč uhradil včetně nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč a nemá ke dni 1. 3. 2015 u orgánů Celní správy České republiky žádné nedoplatky.

Ministerstvo vnitra po celkovém posouzení neplnění povinností ze strany zletilých žadatelů na úseku veřejného zdravotního pojištění, a s přihlédnutím k jejich vyjádření k této problematice, nevyhovělo žádosti dospělých žadatelů o prominutí podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. z důvodu hodných zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., neboť dospělo k názoru, že uvedené důvody, (platební neschopnost), nelze za takové důvody považovat, neboť oba žadatelé nevyvinuli téměř po celou dobu jejich povoleného trvalého pobytu na území České republiky téměř žádnou snahu, aby si prostřednictvím zaměstnání či podnikání obstarali potřebné finanční prostředky nejen na úhradu svých životních nákladů, ale i na zaplacení povinných dávek, zde pojistného na veřejné zdravotní pojištění.

Z uvedených důvodů Ministerstvo vnitra žádost zamítlo se závěrem, že zletilým žadatelům je třeba poskytnout další čas k tomu, aby mohlo být v delším

časovém horizontu ověřeno, zda žadatelé budou řádně a včas plnit své zákonné povinnosti vyplývající jim ze zvláštních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění a v případě žadatele také na úseku pobytu a vstupu cizinců na území České republiky. U nezletilé dcery byla dodržena zásada jednotného státního občanství rodičů a jejich nezletilých dětí.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí podali dospělí žadatelé i za nezletilou dceru prostřednictvím právního zástupce ve smyslu ustanovení § 152 odst. 1 správního řádu včasný rozklad, a to zvláště za oba dospělé žadatele, a zvláště za nezletilé dítě. K rozkladu zletilých žadatelů byly připojeny doklady vztahující se k plnění povinností v oblasti veřejného zdravotního pojištění obchodní společností p
včetně seznamu zaměstnanců, pojištěnců zaměstnavatele.

V podaném rozkladu žadatelé vyslovují svůj nesouhlas se zamítavým rozhodnutím a namítají, že jedním ze znaků právního státu je princip přiměřenosti, porušení povinnosti uhradit včas pojistné na veřejné zdravotní pojištění může být považováno pouze za formální pochybení, které samo o sobě nezakládá nesplnění zmíněné zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky. Pokud by takové porušení povinností mělo zakládat nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. na úseku veřejného zdravotního pojištění, byl správní orgán podle žadatelů povinen provést správní úvahu dle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. Žadatelé jsou přesvědčeni, že napadené rozhodnutí není přiměřené jak hlediskům závažnosti porušení právních povinností na úseku zdravotního pojištění, tak z hlediska srovnání s ostatními zásadami zákona č. 40/1993 Sb. Pokud pak Ministerstvo vnitra považovalo za důležitý argument o závažnosti porušení povinností v oblasti veřejného zdravotního pojištění uvést, že toto pojištění je solidárním systémem a jeho řádné fungování a tím i následná zdravotní péče je podstatným způsobem ovlivněna i jeho řádným průběžným financováním, žadatelé oponují tím, že z registračních údajů a vyúčtování pojistného VZP, přiložených k rozkladu vyplývá, že žadatelé přispívají do systému veřejného zdravotního pojištění také prostřednictvím výše uvedené obchodní společnosti. Žadatelé jsou tak přínosem do systému veřejného zdravotního pojištění a celkový škodlivý následek jejich chyb není tak závažný, jak tvrdí Ministerstvo vnitra. Naplnění podmínek státního občanství a jejich prominutí by mělo být podle žadatelů posuzováno v souvislosti celého zákona č. 40/1993 Sb. Nabízí se podle nich srovnání porušené podmínky dodržování povinností podle zvláštních právních předpisů s podmínkou trestní zachovalosti. Žadatelé opírají svoji úvahu o slovní konstrukci, že pokud se na odsouzenou osobu hledí, jako by odsouzena nebyla, (z taxativně uvedených důvodů v trestním zákoníku, a to i těsně před podáním žádosti), může jí být státní občanství uděleno. To by podle žadatelů v důsledku znamenalo, že zákonodárce považuje přestupky či jiné delikty v oblasti např. cizineckého práva či v daňové oblasti za závažnější než trestné činy. Dále žadatelé

konstatují, že mezi základní ústavní principy patří zásada zákazu dvojího trestání. Žadatelé byli za porušení povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění již potrestáni, bylo jim vyměřeno penále. Nyní je jim opětovně tato chyba kladena k tíži, posouzení porušení právních povinností v napadeném rozhodnutí proto neodpovídá zásadě přiměřenosti také z tohoto důvodu. Žadatelé požádali Ministerstvo vnitra o prominutí předmětné podmínky a svoji žádost řádně odůvodnili. Na straně žadatelů existovaly překážky hodné zvláštního zřetele, které jim znemožňovaly platby pojistného řádně hradit, (nezaměstnanost, hrozba hmotné nouze). Žadatelé škodlivý následek odstranili a podmínky pro prominutí tedy splnili. Za dobu běhu tohoto řízení, které trvá již téměř dva roky, žadatelé prokázali, že veškeré své povinnosti plní řádně. Žadatelé proto žádají ministra vnitra, aby napadené rozhodnutí zrušil a jejich žádosti vyhověl.

V samostatně podaném rozkladu ve věci nevyhovění žádosti i nezletilé dceři žadatelů, zahrnuté do společné žádosti, je uvedena stěžejní námitka, že ani jí nebylo státní občanství uděleno, přestože splňuje všechny zákonné předpoklady pro jeho udělení. Na udělení státního občanství sice není právní nárok ani při splnění všech zákonných předpokladů, to však podle neznamená, že správní orgány mohou rozhodovat na základě své libovůle (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu České republiky č. j.: 5 As 51/2007-106). Z procesního hlediska vedení společného řízení s rodiči podle § 140 správního řádu znamená sice, že nedojde-li k vyloučení žádosti k samostatnému řízení, bude vydáno jedno společné rozhodnutí, nicméně neznamená to, že o všech žadatelích by mělo být rozhodováno stejně. Ministerstvo vnitra mohlo o žádosti nezletilé dcery rozhodnout kladně. Odůvodnění zamítnutí žádosti ve vztahu k nezletilému dítěti je nedostatečné, zamítnutí jeho žádosti zůstalo téměř bez odůvodnění, a je proto nepřezkoumatelné. Ve vztahu k nezletilému dítěti je rozhodnutí zjevně nepřiměřené, resp. Ministerstvo vnitra se přiměřeností jeho rozhodnutí ani jeho dopady do osobního života nezletilého dítěte vůbec nezabývalo. Z uvedeného důvodu žádají žadatelé prostřednictvím právního zástupce ministra vnitra, aby napadené rozhodnutí změnil a žádosti nezletilého dítěte vyhověl.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra. Na základě jejího návrhu ministr vnitra konstatuje následující:

Vzhledem k tomu, že Ministerstvo vnitra ve věci rozhodovalo o společné žádosti dospělých zletilých žadatelů i jejich nezletilé dcery ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., i podané samostatné rozklady dospělých žadatelů a nezletilé žadatelky ministr vnitra posoudil společně, a to s ohledem, jak níže uvedeno, na věcnou souvislost rozhodnutí o udělení státního občanství jak zletilým žadatelům, tak jejich nezletilému dítěti.

K jednotlivým námitkám dospělých žadatelů konstatuje ministr vnitra následující:

Po přešetření napadeného rozhodnutí a seznámení se s obsahem státoobčanského spisu ministr vnitra konstatuje, že rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo vydáno v souladu se zásadou proporcionality. Ministr vnitra připomíná, že porušování povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění nebylo jednorázovým formálním pochybením, ale dlouhodobým a opakovaným neplněním zákonem uložených povinností v této oblasti, prakticky po celou dobu povoleného trvalého pobytu žadatelům na území České republiky. Ministr vnitra považuje za nanejvýš potřebné zopakovat výčet veškerých nedoplatků na zálohách na veřejné zdravotní pojištění, jak plynou z vyúčtování pojistného zpracovaných u žadatele OBZP ze dne 6. 2. 2015 a u žadatelky VZP ze dne 5. 2. 2015, založených v prvostupňovém spise pod pořadovými čísly 36 a 26. Žadatel nehradil platby pojistného řádně a včas, OBZP žadateli pravidelně vyměřovala sankční penále, a to za rok 2006 ve výši 101 Kč, za rok 2008 ve výši 2 176 Kč a 229 Kč, za rok 2011 ve výši 7 999 Kč, za rok 2012 ve výši 4 526 Kč a za rok 2014 ve výši 5 213 Kč. Žadatelka uhradila první platbu pojistného ve výši 1 080 Kč dne 24. 11. 2010, kdy měla na účtu VZP již vykázán nedoplatek pojistného ve výši 24 840 Kč; poté nehradila pojistné vůbec, takže ke dni 8. 3. 2011 byl u ní vykázán nedoplatek ve výši 27 000 Kč. V dalším období, zejména od května 2011 do července 2012, sice hradila dlužné pojistné, avšak většinou zasílala na účet VZP pouze částku 864 Kč místo požadovaných 1 080 Kč; ke dni 9. 7. 2012 byl u ní vykázán nedoplatek ve výši 27 864 Kč. Platby pojistného nebyly v pořádku ani v následujícím období, žadatelka vůbec nehradila pojistné v období únor až srpen roku 2013, ke dni 9. 9. 2013 byl u ní vykázán nedoplatek pojistného ve výši 12 788 Kč, který byl uhrazen dne 19. 9. 2013. VZP vyměřila žadatelce sankční penále, a to za rok 2009 ve výši 1 236,60 Kč, za rok 2010 ve výši 3 583, 98 Kč, za rok 2011 ve výši 4 700, 04 Kč, za rok 2012 ve výši 4 020,06 Kč, a za rok 2013 ve výši 1 092,66 Kč. Na základě výkazu nedoplatků žadatelka uhradila část penále, a to dne 19. 3. 2013 ve výši 2 218 Kč, dne 3. 4. 2013 ve výši 1 000 Kč, dne 19. 9. 2013 ve výši 2 000 Kč a dne 20. 1. 2014 ve výši 4 000 Kč.

Ministr vnitra rozhodně nesouhlasí s tvrzením žadatelů, kteří prostřednictvím právního zástupce namítají dvojitý „potrestání“. Žadatelé si museli být vědomi toho, že pokud jako samoplátci pojistného nebudou hradit platby řádně a včas, je příslušná zdravotní pojišťovna podle § 8 odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. povinna v takovém případě vymáhat na dlužníkovi zaplacení pojistného včetně penále, zatímco Ministerstvo vnitra při rozhodování o žádosti zkoumá splnění podmínek stanovených v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Uvedené platí např. i při posuzování přestupku za nedodržení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za který cizinecká policie ukládá i velmi vysoké pokuty.

Ministr vnitra kategoricky odmítá námitku žadatelů, že Ministerstvo vnitra v této souvislosti neučinilo správní úvahu dle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. Důvody, proč nepřistoupilo k aplikaci tohoto ustanovení, jsou zevrubně popsány na str. 8, 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. připouští možnost splnění této podmínky prominout z důvodu hodných zvláštního zřetele, tedy z důvodů, které objektivně znemožnily žadatelům dostát jejich povinnostem. Ministr vnitra již výše dostatečně dokladoval, že u žadatelů se nejednalo o ojedinělé pochybení, kdy výši dlužné částky na pojistném lze považovat za bagatelní, až zanedbatelnou. Ministr vnitra dále připomíná, že z dikce ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., především ze slova „plní“ je nezbytné také dovodit, že žadatel o české státní občanství, a to jako fyzická osoba, průběžně, tedy v plynutí času a v podstatě soustavně plní své závazky a povinnosti vyplývající z právních předpisů, v tomto ustanovení zákona č. 40/1993 Sb. uvedených; proto musí odmítnout i námitku žadatelů poukazujících na aktuální úhradu závazků a dále jejich úvahu dovozující proti shora uvedenému smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., že je třeba vzít v potaz přispívání do systému veřejného zdravotního pojištění prostřednictvím shora uvedené obchodní společnosti. Plnění zákonných povinností právnickou osobou a plnění povinností uložených fyzické osobě představuje na sobě nezávislé právní vztahy, a to i za situace personálního propojení.

Ve shodě s Ministerstvem vnitra nemůže ani ministr vnitra považovat argumentaci uvedenou v čestném prohlášení žadatelů ze dne 23. 6. 2015 za důvodnou k prominutí splnění této podmínky. Jak je uvedeno na str. 9 napadeného rozhodnutí, oba žadatelé se rozhodli nenalézt v zemi, o jejíž státní občanství se ucházejí, stabilní zaměstnání, nepodnikat, a to v případě žadatele již od listopadu roku 2006 s výjimkou několikaměsíčního zaměstnání v roce 2008 a u žadatelky po celou dobu povoleného trvalého pobytu, kdy je osobou bez zdanitelných příjmů. Ačkoliv žadateli vzniklo živnostenské oprávnění, rozhodl se provozování živnosti přerušit a na velmi dlouhé období se nechat zařadit do kategorie osob bez zdanitelných příjmů. Navíc žadatelé žijí dlouhodobě v Praze, kterou nelze rozhodně považovat za lokalitu s vysokou mírou nezaměstnaností, navíc žadatelka jako vystudovaná učitelka základního stupně by podle ministra vnitra neměla mít problém své dosažené vzdělání Ministerstvem školství, mládeže tělovýchovy České republiky nostrifikovat a pracovat ve školství, případně na jiných pracovních pozicích. Podle ministra vnitra je zřejmé, že vysvětlení, proč žadatelé nemohli dostát svým povinnostem hradit řádně a včas pojistné na veřejné zdravotní pojištění, nemůže obstát.

Ministr vnitra tak proto shodně s Ministerstvem vnitra v případě dospělých žadatelů žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by jim splnění uvedené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. mohlo být

prominuto, neshledal. Na každém, kdo se uchází o udělení státního občanství České republiky, lze právem požadovat, aby plnil své zákonné povinnosti.

K námitkám, které jsou uvedeny v samostatném rozkladu nezletilé žadatelky, ministr vnitra uvádí toto:

Námitku žadatelky, resp. prostřednictvím dospělých žadatelů – rodičů, jejího právního zástupce o zákazu libovůle při rozhodování o žádosti, musí ministr vnitra považovat za lichou. Ministr vnitra z obsahu státoobčanského spisu a z argumentace žadatelky nezjistil nic, co by dokládalo, že by nezletilá žadatelka mohla mít oprávněné očekávání v tom směru, že její žádosti bude vyhověno a to nejen proto, že splňuje zákonné podmínky pro udělení státního občanství, (nezletilé žadatelky se fakticky dotýká s ohledem na její věk jen podmínka pětiletého povoleného trvalého pobytu ke dni podání žádosti dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb.), ale jak se mylně domnívá, státní občanství bylo žadatelce odepřeno na rozdíl od vyhovění stovkám žádostí ročně, od nichž se nezletilá žadatelka neliší ani v jednom zákonném požadavku. Ministr vnitra v této souvislosti konstatuje, že dospělí žadatelé do společné žádosti zahrnuli i svou dceru (na základě § 9 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb.), v době podání žádosti dvanáctiletou a na žadatelích existenčně závislou. Dceři narozené v roce 2001, byl trvalý pobyt povolen za účelem sloučení rodiny s cizinci – rodiči. Účelem obecně uznávané zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí (srov. Čl. 6 Evropské úmluvy o státním občanství nebo § 3 písm. a), § 3a, § 4, § 6 odst. 2, § 9, § 11 odst. 1 písm. d), e) a f) zákona č. 40/1993 Sb.), je ochrana rodinných vazeb a zabezpečení jednotného státního občanství celé rodiny. Ministr vnitra uvádí, že postup Ministerstva vnitra je v těchto věcech bez výjimky již léta konstantní, a proto v případě nezletilé dcery nebylo, a ani jak z uvedeného vyplývá, nemohlo být rozhodováno na základě libovůle. Jiná situace by samozřejmě nastala, kdyby zde nezletilá žadatelka žila sama a neměla by žádné významné kontakty na ostatní členy své rodiny, nebylo by uplatnění zásady jednotného státního občanství na místě. V posuzované věci se však jedná o jiné skutkové okolnosti případu. Jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2014, č.j.: 4 As 142/2013-29, za situace, kdy nezletilá žadatelka vzhledem ke svému věku reálně mohla navazovat hlubší vztahy jen se svými vrstevníky či spolužáky ze základní školy, stojícími mimo její rodinu, a kdy její nejbližší rodinní příbuzní nezískali české státní občanství, nezbyvá ministroví vnitra než konstatovat, že udělením českého státního občanství nezletilé žadatelce by byl narušen princip jednoty státního občanství rodiny. Byť nezletilá žadatelka s tímto názorem nesouhlasí, neshledává nic, co by skutečně dokládalo, že by její vztah k osobám mimo její nejbližší rodinu byl hlubšího a dlouhodobějšího charakteru. Samotná skutečnost, že se narodila na území České republiky, (dle rodného listu v roce 2001, její matka uvedla do dotazníku k žádosti, že se sama na území České republiky zdržuje od roku 2004), je podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu v tomto směru nedostatečná. Podle tohoto judikátu by byla za neuspokojivou považována i skutečnost, pokud by žadatelka argumentovala navíc tím, že plyně

hovoří česky nebo že zde navštěvuje základní školu. Na základě uvedeného pak ministr vnitra považuje za nadbytečné hodnotit námitku žadatelky, že se Ministerstvo vnitra nezabývalo jejími právy a oprávněnými zájmy ani dopady do jejího osobního života včetně smýšlení, protože nic nenasvědčuje tomu, že není pro nezletilou žadatelku žádoucí, aby celá rodina i v právu na udělení státního občanství České republiky, které představuje vyústění integračního procesu, byla kompaktní a měla jednotné státní občanství.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

ministr vnitra

